

Bangkok

Hořící měsíc

Exotické dobrodružství
jako lék na zlomené srdce

JO
WATSONOVÁ

Hořící měsíc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jo Watsonová
Hořící měsíc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Hořící měsíc

*Exotické dobrodružství
jako lék na zlomené srdce*

JO
WATSONOVÁ

Tuto knihu věnuji aplikaci Wattpad
a všem svým báječným čtenářům
a také Depeche Mode – během mnoha dlouhých nocí
jsem se bez hlasité hudby neobešla.
A především ji věnuji svému bratru Jamesovi.
V této knize jsem tě ztvárnila, bráško,
abys dále žil na jejích stránkách.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou dílem autorčiny fantazie, případně jsou zasazeny do fiktivního rámce. Každá podobnost se skutečnými událostmi, místy či osobami, ať žijícími, či mrtvými, je ryze náhodná.

PROLOG

Promiň, nemůžu.

Promiň, nemůžu.

Promiň, nemůžu.

Mohla jsem na ten načmáraný vzkaz zírat sebedelší dobu, ale jeho význam zůstával stejný. Zvedla jsem ho blíž k očím v naději, že sluneční světlo ukáže další slova napsaná neviditelným inkoustem.

Nic.

Jenom ta dvě krátká slova... Přesto mi během vteřinky dokázala změnit život v trosky, roztříštit ho v jediné explozi na prach.

Konečně se mi podařilo odtrhnout od lístečku očí. Před sebou jsem spatřila vyděšené obličejy – své nevlastní sestry a dvou nejlepších kamarádek. Číhavě mě pozorovaly, jako bych užuž měla dostat hysterický záchvat, oholit si hlavu a pak někomu vypíchnout oko deštníkem. Vypadaly hodně ustrašeně, jako bych se proměnila v tika-jící bombu.

Vlastně měly pravdu.

Proměnila.

Tik. Tik.

Balancovala jsem na hraně nepřičetnosti, která mě stahovala k sobě jako lačná černá díra. Začínala jsem tomu tlaku podléhat.

A chceš se vůbec bránit?

Co by se stalo, kdybych to vzdala? Uvědomovala jsem si, že jsem otupělá šokem, že mi to zdaleka nedochází. Ale k povrchu probublávaly stále nenávislnější emoce a snažily se převzít kontrolu.

Zamžikala jsem. Pálilo mě v očích.

Zkusila jsem promluvit.

V ústech mi vyschlo a nevzmohla jsem se na slovo.

Nehybně jsem hleděla na nejlepší kamarádky Jane a Val, opory, na jejichž pomoc jsem se vždycky mohla spolehnout... Ale teď mlčely. Ani slůvko, jen ryzí děs ve tváři.

Pohledem jsem sklouzla k nevlastní sestře Stormy-Rain. Na rozdíl od svého jména – Bouřkový lijavec – byla vždy jako pochoduující paprsek sluneční záře. I z toho nejhoršího průšvihů uměla vykřesat to dobré. *Ale teď... nic.* Zsinalý obličej ztuhlý oblbnutím zděšením.

Sklopila jsem hlavu k vlastním rozklepaným rukám, v kterých jsem muchlala rohy lístku. Měla jsem pocit, že z hrudního koše mi vystřelí srdce s žaludkem a plícemi v těsném závěsu.

Vztek se ve mně umocnil společně se šokem a drásavým žalem. Ruplo to ve mně. Zahltilo mě to jako vlna, jež se vzedmula z nejprimitivnějších hlubin mé duše, kde logika, společenská pravidla a intelekt nehrály sebemenší roli. Zůstal tam prostor jenom pro doruda rozpálenou a ničím nespoutanou zběsilost.

A tak jsem se rozvržela z plných plic, dokud jsem neochraptěla a nezačalo mě bolet v krku.

„Svlíkněte mě! Svlíkněte mě z těch hadrů! Hned teď!“

Zoufale jsem ze sebe začala strhávat svatební šaty, právě ty šaty, do kterých mi kamarádky pomáhaly se dostat zhruba před deseti minutami; ten živůtek ze složitě propletených stuh bych sama svléknout nedokázala. Uvázla jsem v pasti.

Jane a Val mi přiskočily na pomoc a začaly rozvazovat stuhy, ale trvalo by to dlouho. Těžký vzduch byl najednou k neudýchání, jako bych se topila.

„Dusím se. Dusím se. Strašně mě to škrtí!“

Val popadla nůž, který hotelová služba přidala na ták s občerstvením, a bez váhání přeřízla spleť saténových stužek. Zvuk praskající látky mi připomněl skřípání nehtů o sklo. Naskočila mi husí kůže, ale živůtek se postupně uvolňoval, až neživě sklouzl na podlahu.

Konečně jsem byla volná.

A pak přišly na řadu slzy. Horké slzy se mi řinuly po tvářích a surově mi po nich kreslily černou mascarou. Slzy se přetavily ve vzlyky.

Svatební šaty se mi válely u nohou jako ubohá loužička stužek, saténu a korálků, ale pořád jsem se cítila jako v pasti. *Moje vlasy!* Dokonale vyčesané do volného uzlu, protkaného perleťovými sponkami. Najednou jsem cítila každý pramínek vlasů, jako by to byl jedovatý had. Zaryla jsem do vlasů prsty a rvala sponky pryč jako pouta. Pryč s nimi, ven, ven! Zoufale jsem prahla strhat ze sebe každičké náznak chystané svatby.

Perlové náušnice musely dolů. Chňapla jsem po nejbližším kapsníčku a drhla si rtěnku, až mě bolely rty. Rozmázla se mi po tváři jako odporná vyrážka.

Kdyby se na mě někdo díval oknem zvenčí, považoval by mě za cvoka. Ne že bych mu to měla za zlé. Cípkem zbylého zdravého rozumu jsem si uvědomovala, že vypadám jako uprchlík z blázince,

co si koleduje o svěřací kazajku a pořádně silné elektrošoky. Ale jak jinak jsem se k čertu měla chovat...

Protože on...

Michael Edwards – se kterým jsem byla rok zasnoubená, dva roky jsem s ním chodila – právě poslal k šípku mě, Lilly Swansonovou, a to pouhých deset minut předtím, než jsme měli zamířit k oltáři. Z toaletky na mě posměšně pomrkávala lahvička parfému, který si Michael na dnešek prosadil „jako svůj oblíbený“. Drapla jsem ji a mrskla s ní o stěnu, až se roztřískla na milion střípků jako můj život. Vmžiku mě udeřil poryv sladké jasmínové vůně, z níž se mi zvedl žaludek.

Ale co řeknu pěti stovkám hostů, kteří už na mě čekali v kostele? Řada z nich přiletěla sem do Jižní Afriky až z Austrálie.

„Ahoj, všichni. Díky za návštěvu. A teď hádejte! APRÍL! Svatba se nekoná!“

Svatba, za kterou táta zaplatil malé jmění.

Za naprosto dokonalou svatbu.

Dokonalou? Čerta starýho, že dokonalou!

Dala jsem si na všem záležet. Vypilovala jsem i ten sebemenší detail. Plánování a příprava dnešní slávy trvaly dlouhé měsíce, a co z toho?

A pak jsem už všechno vnímala jenom mlhavě. Do pokoje vpadl můj bratr James, řval sprosté nadávky a vyhrožoval, že ho zabije. Dokonce jednu vrazil svědkovi, který tvrdil, že vážně netuší, kam se Michael vypařil. Můj věčně uvažující otec hledal logický důvod pro Michaelovo nepochopitelné jednání a stál si na svém, tvrdil, že si musíme nejdříve promluvit, než se přikloníme k unáhleným závěrům.

Následovaly stovky telefonátů: Kde je? Kdo ho viděl? Kam zmizel?

V jisté chvíli už to nešlo utajit před hosty a rázem se rozjely fámy a šuška ve velkém...

Má milenkou.

Utekl s jinou.

Je to kriminálník na útěku.

Je gay.

Mimozemšťané na něm provádějí pokusy. (Doufám, že bez umrtvení.)

Lidé pohazovali slůvky jako *parchant*, *podrazák* a *lhář*. A vylepšovali to slovy *ostuda*, *chudinka* a *škoda*. Lámali si hlavu, zda si mají vyzvednout svatební dary, nebo je tady nechat. Co je v takových případech v souladu s etiketou?

Zatímco svět kolem mě propadal šílenství, na mě padl zvláštní klid. Nic se mi nezdálo skutečné a náhle jsem si připadala jako divák filmu vlastního života. Kašlala jsem na to, že se na podlaze choulím jen v kalhotkách a podprsence. Bylo mi fuk, že s obličejem strakatým rozmazanou rtěnkou a mascarou vypadám jako klaun. Na ničem nezáleželo.

O pár minut později se do dveří vřítel můj druhý bratr Adam a donutil mě colou zapít bílou pilulku. Tvrdil, že mě to uklidní.

Krátce nato se na scéně objevila moje okázalá matka s dramatickostí divadelní herečky připravené na svou životní roli.

„Proč, proč, proč?“ Přitiskla si ruku na srdce. „Proč tohle? – šílenství, v němž rozum jasný, žluč odporná?“ Sevřela si spánky s výkřikem: „Prooooooččččč???!!!“

„Proboha, Ido, uvědom si ksakru, že teď nehraješ Shakespeara!“ Z otcova hlasu slyším neskrývaný vztek. Ani osmnáct let po rozvodu se k sobě neumějí chovat zdvořile.

„Přinejmenším vám tím připomínám, že celý svět je jeviště!“ odsekla matka temně s hluboce tragickým tónem, k němuž při-

hodila ještě hlavu zvrácenou dozadu v beznadějném gestu a zařáté čelisti.

„Přestaň už konečně s těmi žvásty! Copak ses ještě nenaučila odlišit realitu od fantazie?“

„V případě našeho manželství se mi to rozhodně povedlo!“

Adam ty dva důrazně zarazil. „Nechte toho! Teď k tomu není vhodná chvíle!“

A vzápětí vypuklo peklo.

Kmitl se tam kněz s nabídkou duchovní útěchy, ale bleskově zmizel celý zrudlý, sotva mě spatřil polonahou na zemi. Do dveří nakouklo pár zvědavců z příbuzenstva s ukřivděným výrazem nakopnutého psiska, ale stačil jim jediný pohled, jak ležím na podlaze s rozhozenými pažemi jako zastřelená, aby rychle zařadili zpátečku.

A ten pekelný poprask nekončil, protože vzápětí do místnosti vlétl fotograf a začal mě fotit – nikdo ho na změnu situace neupozornil. A totální šílenství eskalovalo, když moje oblíbená sestřenice Annie, která mi navrhla šaty zdarma jako svatební dar, spatřila „svůj dosud nejlepší výtvar“ ležet na podlaze zmuchlaný a potrhaný. Podle všeho měla na krajíčku.

A najednou se všechno kolem mě rozmazalo a zvuky se slily do podivně monotonního šumu.

Zavřela jsem oči a propadla se do tmy.

1.

Po probuzení jsem šťastně zívla, skopla přikrývku v bílém naškrobeném povlečení a rozespale si protáhla nohy. Do bytu proudilo slunce a na právě rozkvetlých stromech čířkali ptáci. Vlahý ranní větřík prosytila něžná a líbezná vůně květin. *Bože, tomu říkám dokonalé jarní ráno. Dokonalý svatební den.* Vzrušeně jsem vyskočila z postele, abych se střemhlav vrhla do nového dne, a pak jsem to uviděla...

Svoje svatební šaty přehozené přes opěradlo židle jako mrtvá kachna s useknutou hlavou.

Vzápětí se mi vybavila ta dvě slůvka a praštila mě jako demoliční koule přímo na solar. Ta slova, která narychlo naškrábal na mizerný útržek papíru a podstrčil ho pode dveřmi jako zbabělec.

Zašátrala jsem po mobilu, zběsile rozklepanými prsty jsem sjela po dotykovém displeji a projela dvaadvacet nepřečtených esemesek. Byly od přátel, příbuzných, spolupracovníků, pedikérky, a dokonce i od matčina psychologa (který očividně dostane padáka).

Ale od Michaela nic.

Přihlásila jsem se na Facebook a s bušícím srdcem otevřela jeho účet. Žádná nová aktivita. Na Twitteru to vypadalo navlas stejně. Přesvědčila jsem se, jestli mě má pořád mezi přáteli. Měl. Mrkla jsem na jeho Instagram, ale opět, nepřidal tam ani ťuk. Jako by se vypařil z povrchu naší planety, což v Michaelově případě bylo něco nemyslitelného. Neuměl si ani ořezat tužku, aby o tom netweetnul do světa. Nedokázal si koupit ani tkaničky do bot, aby jejich fotku nevystavil na Instagramu, a nemohl se ani podrbat na hlavě, aby své pocity nedsdělil na Facebooku. Tohle *jediné* mě na něm štvalo hned od začátku. *Minulý čas*. Teď mě na Michaelovi štvalo mnohem víc věcí. Mozek mi ve zbesilých obrátkách šrotoval jeden hnus za druhým.

Kam se kurvaprácedoprdele mohl vypařit? Zašil se v nějakém pochybném hodinovém hotýlku s nějakou striptérkou, co se chlubí kozačkami na jehlách, štrápci a triplem? Užívá si teď a oslavuje včerejšek, kdy utekl od oltáře a uhnul přesně namířené kulce?

Byla jsem ráda, že silná vůně kávy a smažících se klobás mě prudce vrátila do reality a umožnila mi soustředit se na něco přízemnějšího, protože jsem si zčistajasna uvědomila, že umírám hladu.

Takhle vyhládlá jsem snad v životě nebyla. Kručící žaludek mě zavedl do kuchyně, kde moji kamarádi a rodina stále ještě seděli kolem stolu. Sborově mě přivítali. Vzmohla jsem se jen na mdlé přikývnutí.

Vzápětí se na mě sesypali. Všichni naši příbuzní k sobě mají až přehnaně ochranný vztah. Adam ke mně přiskočil se sklenicí pomerančové šťávy, tabletkou na bolest hlavy a lékařským receptem na ty svinské malé bílé pilulky. Kdybych ho nechala, určitě by mi navíc změřil teplotu a krevní tlak a napíchl mě na kapačku. Val s Jane mě zavedly k židli, Stormy-Rain mávala pod nosem nějakou vonnou tyčinkou a donesla mi hrnek bylinkového čaje, v němž plavaly

mrtvé utopené kvítky, a dokonce i Tlapka, naše obvykle odtažitá kočka, se mi chlácholivě otřela o kotníky. Měla jsem dojem, že mě provrtávají stovky vyčkávavých očí, jako by bez dechu čekaly, až promluví. V místnosti zavládlo trapné ticho. Nakonec to Annie nevydržela.

„Jak ses prospala?“ vyhrkla.

Přikývla jsem. „Fajn. Hele, s těmi šaty mě to mrzí...“

„Ach bože! Ne! Prosím tě, to pusť z hlavy!“ Vyskočila od stolu. „Kromě toho, možná jsi tím odstartovala nový trend... zavržených svatebních šatů.“ Usmála se a mě její pokus o vtip dojal natolik, až mi z koutku oka vyklouzla slzička.

Kolem mě zvučně přecvakaly luxusní střevíčky na jehlách. „Tak pozor, pusťte mě ke slovu. Taky bych mohla své klientce doporučit žalobu o náhradu za emocionální újmu. O penězích vyhozených za svatbu ani nemluvě.“

Moje nevlastní sestra Sara, neohrožená advokátka a majitelka vražedně vysokých podpatků, hulákala výhrůžky do telefonu. Celé dopoledne se snažila Michaela odchytit, volala naprosto všem jeho příbuzným, i těm nejvzdálenějším. Zatím měla smůlu.

Michael nebyl k nalezení a Sara už začala vyhrožovat, že do akce povolá svoje soukromé očko Lizzy Brownovou. Opět mi zakručelo v žaludku, tentokrát už našťvaně, že na něj vážně kašlu, tak jsem si přitáhla talíř klobásek. Už měsíce jsem držela dietu, abych své přirozeně oblé tvary narvala do svatebních šatů a taky proto, abych vyhověla Michaelovi, podle kterého jsem nabrala pěkných pár kilo navíc.

Za ta muka strávená na běžecském pásu jsem si zaručeně zasloužila zlatou medaili nebo jiné uznání. Už celé tři měsíce jsem se neocitla ve stejné místnosti se saturovaným tukem ani karbohydráty a teď... teď jsem si to hodlala vynahradiť.

Do pusy jsem si lačně nacpala celou klobásku naráz, spláchla ji sklenicí pomerančového džusu a zazdila bageťkou tlustě namazanou máslem. Všichni na mě zírali, ale nikdo se neodvážil pronést ani slovo.

„Val.“ Klobása mi při pokusu promluvit málem vypadla z úst. „Val, okamžitě zajď na nákup a dovez mi dvě, ne, pět čoko tyčinek Mars, šest pytlíků gumových medvídků a chleba – *nepřežiju bez chleba!*“

V téhle chvíli jsem potřebovala chleba jako ochlasta ranního pánáka. Ještě jsem ani nedomluvila a už jsem vraždila lívanec, namočila jsem ho do sirupu a celý jsem ho doslova vdechla. Nikdo se mě neodvážil upozornit, že bych se vážně neměla předávkovat neředěným cukrem. Val obživila a vyběhla ze dveří.

O deset minut později už byla zpátky i s nákupem, ale jídlo mi pomáhalo potlačit emoce jenom do jistého bodu. Vzhledla jsem k hodinám. Ručičky zpomaleně odtikávaly a náhle jsem se cítila jako v bizarním snu, kde se horizont naklonil a hodiny stékaly po stěně jako na obraze Salvadora Dalího. Gumové nohy mě neunesly, vrostly do psychosomatického betonu a mozek se od nich odpojil.

Doplazila jsem se do obývacího pokoje a doslova stekla na pohovku s ukořistěným sáčkem gumových medvídků v pařátech. Přátelé a rodina nakukovali do dveří. Zřejmě mě nechtěli ztratit z očí. Potřebovala jsem rozptýlení. *Zoufale*. Televizi jsem přepnula na reality show s naprostou jistotou, že tam najdu útěchu. Někdo na tom je určitě mnohem hůř než já – jako ten chlápek se čtyřma rukama anebo ten pokrytý křovím z přerostlých bradavic nebo jiný týpek zabetonovaný v domě pod haldami časopisů a zubních kartáčků, které si syslí už od roku 1966. Případně žena, kterou porodní bolesti zastihly na strmém svahu v Himalájích... zkrátka někdo s podobně morbidním osudem.

Průšvih, protože běžela show o maníkovi, co pekl koláče, a to mě zkrátka nemohlo zajímat – leda by se mu pazoura zachytila v míxeru a on si ji musel uhryzat, aby se vysvobodil.

Byla jsem šťastím bez sebe, když početný houf blízkých konečně ráčil vypadnout a Jane, Val, Annie a Stormy-Rain se vrátily do obýváku ke mně. Prdlá pětka. Tak jsme si říkaly v pubertě, a i kdyby čert na koze jezdil, vždycky jsme při sobě držely.

„Tak co teď?“ Už zase mi vytryskly slzy. „Co si počnu teď?“

„Nevím.“ Jane mě vzala za ruku. „A píchneme ti se vším, co jen budeš chtít.“

„Jo, komplet se vším!“ potvrdily sborem i ostatní.

Vědomí, že holky stojí při mně, mi přineslo maličkou úlevu. Vy-
bavila jsem si, jak jsme obskakovaly Jane po tom trapasu, když na veřejnosti narazila na svého snoubence s tajnou milenkou. Nebylo to nic pěkného a tehdy Jane nevěřila, že tu bolest a ponížení vůbec přežije, ale zvládla to tehdy na jedničku.

Třeba i já budu v pohodě. Někdy za hodně dlouho.

Ovšem právě teď jsem hleděla do proklatě ponuré budoucnosti.

„Proč to udělal?“ Vztekla jsem urafla gumovému medvídkovi hlavu a drtila ji mezi zuby. Copak jsem si to do prdele zasloužila? Snaží se mě trestat osud, nebo co?

Žádná z kamarádek mi nemohla nabídnout odpověď. V duchu jsem si znovu a znovu přehrávala svůj poslední rozhovor s Michaellem. Před dvěma dny jsme se sešli u snídaně těsně předtím, než jsem se ubytovala v hotelu. Dali jsme si espresso. Klábosili jsme o svatbě a co podnikneme, pokud se moje matka namaže a začne zpívat muzikálové melodie – což na rodinných sešlostech činila s železnou pravidelností.

Na rozloučenou mě políbil.

A řekl mi, že mě miluje.

Řekl mi, že už se nemůže dočkat okamžiku, kdy spolu budeme stát u oltáře.

Tak co se k čertu stalo?

Že by měl milenku? Ale jak? Vždyť jsme žili skoro spolu. Nebo jde o jeho psychický problém? Normálně se vyděsil? Nechce se mu oženit s ženou, se kterou zažil sex jen několikrát? Pravda, nebyla jsem zrovna sexuální dračice. Ve čtyřiašedesáti jsem neměla daleko k panně. Tváří v tvář spoustě těch „možná“ a „snad“ mi všechny ty důvody připadaly pitomé a ubohé.

Zmrzačila jsem dalšího gumového medvídka, a zrovna když jsem mu amputovala nohy, všimla jsem si zásnubního prstenu. Při pohledu na dokonalý dvoukarátový diamant se mi zvedl žaludek a já si ho strhla z ruky tak prudce, až po něm zůstal rudý otisk. Chvíli jsme na něj mlčky koukali a pak si Val vzala slovo.

„Dej ho do frcu. Prodej ho a kup si něco frajerského. Třeba sportovní Porsche.“ Michael nikdy neskrýval, že je prachatý, a důkazem toho byl i prsten.

„Ne!“ Stormy nadskočila vzrušením. „Spálíme ho na obětní hranici. Budeme tančit kolem a zaříkáme všechno zlé!“

„Jasně!“ vypískla Annie. „A vůbec, spálíme tohle všechno. A začneme u těch hnusných manšestráků, do kterých tě v jednom kuse cpal!“

„A já bych mu mohla vyčistit zubní kanálky bez umrtvení!“ nabídl se Jane. Studovala zubařinu.

Zkoumala jsem prstýnek. Byl přenádherný. Nenáviděla jsem ho. Připomínal mi Michaela a jeho prázdné sliby. Všechno mi ho připomínalo, jeho přítomnost se neomalenež podepsala na všem, co jsem měla. Na pohovce, kde jsem teď ležela, na televizoru, který vlastnoručně pověsil na stěnu, na koberci, o který zakopával, i na šťastné

fotky z naší dovolené u moře, které jsem měla vystavené na konferenčním stole.

Och, panebože, líbánky!

Právě dnes odpoledne jsme měli odletět do Thajska! Michael rezervoval a zaplatil svatební apartmá s plnou penzí ve White Sands Hotel and Spa! Při tom pomyšlení mi naskočila husí kůže.

„Už to déle nevydržím. Vážně mu musím zavolat!“ Vytáhla jsem mobil a začala vyfukávat číslo, jež jsem měla zadřené až do šroubovic DNA. Než jsem to stihla, Annie mi mobil rázně vyškubla z ruky.

„Moment. Zamysli se na vteřinku, jo? Co mu vlastně chceš říct?“

„Nevím.“

„Nezhoršíš to ještě víc?“ varovala mě Jane. „A co když to nevezme? Zkontaktovat se s ním zatím nikdo nedokázal!“

„Anebo...“ ozvala se Val soucitně, „co když ti vpálí něco, na co momentálně nejsi dost silná?“

„Třeba co?“ Žaludek se mi stáhl ve rdousivých uzlech. „Jako že už má jinou?“

Annie mě objala. „Nemám páru, kočičko, ale vím, že volat mu právě teď není dobrý nápad. Dej tomu čas, než se uklidníš.“

Rozhlédla jsem se po kamarádkách a najednou mi to došlo: „Mám vás ráda, holky, ale jako vztahoví poradci jste fakt ty nejhorší na světě.“ Všechny se zatvářily chápavě.

„Stormy,“ začala jsem u sestřenice, „ty sama s žádným mužským nevydržíš déle než tři týdny a ten poslední byl chrlíč ohně.“

„Žonglér,“ opravila mě. „Žongloval s hořícími pochodněmi.“

„Vždyť to povídám. Val, ty jsi celé roky tajně zamilovaná do svého souseda a nikdy jsi mu to neřekla.“

Val schlíple přikývla. „To je pravda.“

„Jane, poslední maník, s kterým jsi šla na rande, na tebe mluvil klingonštinou... i v posteli.“

Ostatní zařvaly smíchy. Tohle se nám neomrzelo.

„Ty se moc nesměj, Annie!“ pohrozila jsem jí. „Pamatuješ si na Xaviera?“

Annie v rozpacích sklopila oči.

„Ten tvůj avantgardní módní návrhář byl gay, až to bučelo, a ve skutečnosti se jmenoval Jeff.“

„To je fakt,“ uznala Annie.

Hlasitě jsem si povzdechla. Navzdory vlastním mizerným výsledkům v randění totiž holky měly pravdu. Telefonovat Michaelovi byla blbost. „Fajn, nezavolám mu, ale potřebuju skleničku.“

„Zamítnuto. Jde o kontraindikaci k těm tvým tabletkám, protože tabletky i alkohol mají sedativní účinek na nervovou soustavu,“ poučila mě Jane.

Nechápavě jsem se k ní obrátila.

„Zkrátka, že bys potom magořila ještě víc,“ tlumočila mi to Stormy laskavě.

„Fajn. Tak mi sem aspoň hodte další čokoládu!“

V lidském životě se objevují okamžiky, jež změní všechno od základu. Otřesou i skálou. Nasměrují vás jiným směrem, k jiným lidem, místům i věcem. Tyhle okamžiky nepřicházejí často, ale když už ano, postaví vám život i celý svět na hlavu.

Bylo mi jasné, že tohle je jeden z nich, protože podobný jsem zažila ještě předtím, než mi bylo dvanáct.

Od té doby jsem přesně věděla, co chci od života. Naplánovala jsem si to do posledního písmenka, do sebemenšího detailu. Vtip byl v tom, že jsem v živém přenosu zažila příklad, jakému životnímu

stylu se chci vyhnout – díky své dramaturgické matičce. Byla průměrně slavná divadelní herečka, což ráda lidem připomínala... *nepřetržitě*. V mých šesti se rozvedla s otcem a já od té doby žila v pekle: jinak se to totiž nedá popsat. V jednom kuse jsme se stěhovali podle toho, v jakém divadle a jakou hru matka zrovna hrála, kde zrovna zkoušela, s kým zrovna spala. Vystřídal se u nás hudebník, herec, ředitel, trenér jógy, hlasový kouč, a dokonce i iluzionista, z kterého se vyklubal kriminálník. Když ho zavřeli, přísahal, že uteče, protože „se dostane ze všech pout“. Pokud vím, sedí dodnes.

Matka měla úděsný vkus na muže. Grázlové ji přitahují stejně jako hipíka batikované tričko či světový mír. Navíc se sama vyznačuje dost úděsnými koníčky: celkem pravidelně pořádá či obráží opilecké mejdany se zpola svlečenými a kokainem zblblými hosty. Mnohokrát jsem po návratu ze školy musela kličkovat mezi nehybnými těly v bezvědomí rozvalenými na podlaze našeho obývacího pokoje. Když mi bylo dvanáct let, vybojoval si mě otec do vlastní péče. Tehdy se všechno rázem zlepšilo.

Přestěhovala jsem se do uspořádaného světa s dokonale vyváženou symetrií a bezchybně zaběhnutou rutinou. Krásný a uklizený domov s macechou, která mě vozila do školy a fandila mi při tréninku na hokeji, a dvěma staršími bráškami, co mě zbožňovali. Dvakrát ročně jsme jeli na dovolenou na stejné místo, do naší nádherné chaty na líbezném pobřeží v Jižní Africe. A každý den v týdnu měl svoje určité jídlo. V mém novém životě bylo všechno předvídatelné a já to milovala. Moje „nová“ rodina mě vzala pod křídlo jako potlučené ptáče, kterým jsem tehdy skutečně byla.

Ten nový život mě okouznil do té míry, že jsem si přísahala, že také já budu žít navlas stejně. Všechno bude mít svoje místo a komplet všecičko poběží podle plánu.

A Michael byl právě jeho součástí:

Odmaturovat mezi nejlepšími, jít na vysokou, dosáhnout titulu, pracovat v tátově auditorské firmě. Vdát se do pětadvaceti (nejpozději). První dítě do šestadvaceti. Dva kluci a dvě holky. Bydlení v jednopatrové vilce v zelené čtvrti nepříliš vzdálené od bydliště rodiny. Každá dovolená ve srubu. Každou neděli pečené kuře.

Stačilo však necelých čtyřadvacet hodin a celý můj plán vyletěl komínem jako závan smrdutého kouře. Nejenom že sešlo ze svatby, ale ztratila jsem všechno, co jsem si tak pečlivě plánovala už od dvanácti let. A pak mě napadlo ještě něco. Vzpomínka, z níž mě rozbolelo celé tělo.

„Nebyla by to nádhera, kdybychom na miminko zadělali právě během líbánek?“ zeptal se jednou večer Michael.

Dlaní jsem si promnula sevřené hrdlo, které mi skoro nedovolilo polknout.

Znovu jsem se dala do pláče. Uchopila jsem dálkový ovladač a nazdařbůh mačkala tlačítka, až jsem se dostala na přírodovědný kanál...

Rozvířené tyrkysové moře. Bílé písky žhnoucí pod nízkým tropickým sluncem. Statné palmy se svůdně kolébaly v přímořském vánku a pobřeží olizovaly něžné vlnky. Všechno vypadalo tak mírumilovně. Tak líbezně, a – což bylo hlavní – *tak vzdáleně*.

Tak nekonečně vzdáleně od průseru, ve který se momentálně proměnil můj život.

A pak jsem dostala nápad. Byl to takový šok, že jsem málem slítlá z pohovky na podlahu. Za celých čtyřadvacet let, co jsem byla na téhle planetě, mě ještě nic tak šíleného nenapadlo. Napůl jsem nevěřila, že se to vylíhlo v mé vlastní hlavě.

Vyrazím na líbánky! Sama.

Vyskočila jsem jako politá živou vodou. Vrhla jsem se do ložnice a hrábla do zásuvky pro pas a letenku. *Ksakru!* Za pár hodin to letí a já ještě ani nemám sbaleno. Mozek mi pracoval na nejvyšší obrátky, jak jsem v duchu sestavovala seznam všech nezbytných věcí. Lítala jsem po bytě a do kufru házela, co mi jen přišlo pod ruku. Kočku Tlapku jsem bleskově šoupla k sousedce, postarší osamělé dámě s fialovým přelivem, která nic nemilovala víc než lakovat mojí číče drápky a plést pro ni svetýrky.

Vzpomněla jsem si na rodinu a přátele, kteří si o mě budou dělat starosti. Určitě by mi cestu neschválili. Rozhodla jsem se, že jim pošlu esemesku až z letadla, až bude jisté, že na tom nic nezmění. Napsala jsem vzkaz a uložila ho, abych ho měla připravený.

Lidi, vyrazím na líbáanky úplně sama. Klídek, budu v pohodě.

Všem posílám pusu a děkuju za podporu. XoXo

O hodinu a patnáct minut později jsem už sprintovala terminálem O. R. Tambo International Airport. Lidi se za mnou udiveně ohlíželi, jako bych se zcvokla. Brána se už zavírala a já byla definitivně poslední osobou, kterou pustili na palubu. Vpadla jsem do letadla tak uštvaná, že mi rozhořčené pohledy ostatních cestujících byly fuk. Zřejmě jim nešlo pod nos, že kvůli mně museli čekat. Upřímně řečeno, kašlala jsem na to.

S bušícím srdcem a bez dechu jako dostihový kůň jsem se zhroutila na sedadlo, zapnula si pás a zvrátila hlavu ve snaze uklidnit se.

Marně.

Klepala jsem se nervozitou, přízračným pocitem, že mě někdo pozoruje. A pozoroval. Obrátila jsem se a pohlédla do tmavých pronikavých očí, jež patřily chlápku o dvě řady přede mnou. Uhlově černé vlasy rámovaly ostře řezané exotické rysy v tom nejzlověstněj-

ším obličejí, jaký jsem kdy viděla. Týpek byl oblečený kompletně do černého. Černé tenisky, černé kalhoty a stará vyrudlá košile, z které doslova čišelo – *prdím na všechno*. Z rukávu mu vykukovala silně geometrická linie tetování. Na první pohled to byl feťák nebo bubeník gotické kapely a každopádně se rochnil v depresi a ujížděl na upířských filmech! Tvářil se mrazivě a vážně, ale pak...

Pak...

Pak si mě prohlédl od hlavy k patě a zase nazpátek a koutky úst se mu roztáhly skoro do úsměvu. Doslova mě olízl očima, jednou, podruhé. Byla jsem kompletně oblečená, ale v životě jsem se necítila obnaženěji. Bleskově jsem se odvrátila, ale i tak jsem na sobě pořád cítila jeho zkoumavé černé oči.

A pak se ve mně vzedmulo rozhořčení: *Co si o sobě myslí, že mě takhle očumuje?* Usoudila jsem, že nejlepší bude znovu se na něj podívat a vzdorně mu čelit tváří v tvář. Frajersky jsem se k němu otočila a varovně mu pohlédla do očí, zatímco hlavou se mi honily fakt nebezpečné věci.

„A co jako je?“ Tohle jsem si sice jen pomyslela, ale přesto jsem ho vraždila pohledem.

Teď už se zubil od ucha k uchu a v černých očích mu jiskřilo pobavení. Proboha, a proč mi ten děsný týpek kouká na nohy? Sledovala jsem směr jeho pohledu a narazila na dva páry koráلكových oček, které patřily dvěma růžovým chundelatým králíčkům s rozkošnými růžovými čumáčky a velkýma plandavýma ušima.

Na nohou jsem měla bačkory!

Obličej mi zahořel žhavým ruměncem rozpaků. Od bačkor jsem očima povyjela výš ke kalhotám a k topu. A teprve pak jsem si uvědomila, že nejde jenom o bačkory...

Byla jsem pořád ještě v pyžamu!

2.

Zkusili jste se někdy uvolnit v situaci, kdy byste nejradši zalezli do houští či... v mém případě... do horní přihrádky na zavazadla a tam do něčeho kufru?

Zkusili jste si někdy zdřímnout s vědomím, že vás očumujou desítky zvědavých očí? Že se kolem vás desítky úst roztahují do úsměvu, že se tázavě zvedají desítky obočí? A ze všech stran jsem slyšela šuškáni a šepot.

„Propána, Tome, co to má ta nešťastná holčička na sobě?“

„Nejspíš jí hráblo.“

„Asi bude nemocná.“

„Ostuda, nechají ji s depresí nebo schizofrenií běhat úplně bez dohledu.“

Fajn, tak v tomhle stadiu mi rada od přehnaně starostlivé stewardky „Uvolněte se a vychutnejte si let“ prostě nepomohla. To je stejné, jako když gynekolog radí pacientce na křesle „Uvolněte se... vůbec to nezabolí.“

Alespoň jsem pod sedadlo zašoupla ty papuče. Bohužel, svítivé růžové pyžamo s obrázkem zubící se vidličky a lžice na předním dílu s lehce dvojsmyslným nápisem jsem schovat nemohla.

Dostala jsem ho od Annie na rozlučce se svobodou. Jú, jak my jsme se tomu nasmály! Ha-ha-ha-ha.

Ale teď mi do smíchu vážně nebylo. Zato všem okolo nejspíš jo.

Nejvíc jsem se děsila nevyhnutelné výpravy na toaletu. Odolávala jsem tak dlouho, jak jen bylo v lidských silách, ale s každou další minutou a s každým dalším nabídnutým kelímkem pití to bylo náročnější. Dokonce jsem odmítla i alkohol zdarma, jen abych vydržela. Nakonec jsem si po sedmi hodinách letu přiznala, že i můj velbloudí močový měchýř je na pokraji sil – a je čas projít uličkou hanby.

Ohlédla jsem se k toaletám; nemohla jsem od nich sedět dál, ani kdybych teď balancovala na konci křídla. Od cíle mě dělilo nejméně třicet řad sedadel. Zhluboka jsem se nadechla a zkusila se předem obrnit – určitě to tak hrozné nebude. A co má být, že mě stovky lidí uvidí v pyžamu? No hele, přece o nic nejde, ne?

Postavila jsem se na roztřesené nohy. V puse mi vyschlo. Šinula jsem se uličkou a odhodlaně se snažila rozdávat úsměvy v naději, že když se budu tvářit mile, nikdo si toho výrazně růžového pyžama nevšimne. Bohužel, úsměvy to zřejmě ještě zhoršily.

Udatně jsem pochodovala, ale neušlo mi, že jedna matka zakryla synkovi oči, aby náhodou nezačal hlasitě spekulovat, co moje pyžamo znamená. Další vystrašená matka přitáhla dítě ochranitelsky k sobě. Jeden z mužů tiše zamňoukal a další na mě mrknul. Pár řad přede mnou se ohlédla rozhlíhaná dívčina, natáhla ke mně selfie tyč a vyfotila si mě. Ale to už vážně trochu přehnal, nemám pravdu?

Hrdě jsem vztyčila hlavu a snažila se vypadat důstojně, i když uvnitř jsem umírala.

A když jsem konečně došla k toaletě, samým štěstím a úlevou jsem se rázně opřela do dveří a spadla dovnitř...

Plesk! Buch!

Do něčeho jsem narazila. Do něčeho hodně tvrdého. Když jsem se konečně vzpamatovala, stála jsem tváří v tvář *gotickému chlápovi* – jak jsem si ho tajně pojmenovala, když jsem mu v duchu nadávala během jeho předchozího očumování – který si třel bouli na hlavě.

„Co se stalo?“ vyhrkla jsem, protože očividně trpěl.

„Zrovna mě praštila ženská, to se stalo.“

Sykla jsem. „Jé, omlouvám se, nevěděla jsem o vás!“

„Klídek, můžu si za to sám. Myl jsem si ruce, a tak jsem se nezatěžoval zamykáním.“ Když si odtáhl ruku od hlavy, zahlédla jsem červenou skvrnku.

„Kristepane! Teče vám krev!“ Umírala jsem hanbou.

„V pohodě. Oplatím vám to, až to budete nejmíň čekat!“ usadil mě s drzým úsměvem.

Zamrazilo mě v zádech. Co to říká? Že až usnu, připlíží se a majzne mě po hlavě? Zkoumavě jsem si ho prohlížela. Kdyby mi takhle odpověděl kdokoliv jiný, brala bych to jako vtip, ale v jeho případě jsem si nebyla jistá.

Nejspíš mé obavy vycítil, protože ke mně náhle natáhl ruku.

„Ahoj.“ Mluvil normálním jihoafrickým přízvukem jako já, což mě překvapilo. Čekala bych něco zlověstnějšího, třeba slovní projev v upířském stylu nebo tak.

„Ještě se neznáme. Jsem Damian.“

Aha. Tak tohle už zní příhodněji. Nejmenuje se v jednom hororu Satanův synek právě Damian? Začínalo to dávat smysl, i když původně jsem čekala zlosynské jméno typu Lucifer nebo Xavier, případně Belzebub.

„Já jsem Lilly,“ broukla jsem, protože o nějaké kamarádíčkování s ním jsem rozhodně nestála; zvlášť když jsem si všimla, že na zápěstí má kožený náramek a na předloktí vytetovaný nápis Depeche Mode. Brala jsem to jako potvrzení svého původního odhadu.

Opět mi věnoval maličko posměšný úsměv. „Těšilo mě, Lilly.“ A odkráčel. Zírala jsem za ním a dumala nad jeho chováním i vzhledem.

Bizarní!

Jedním slovem bizarní.

Nejpodivnější člověk, na jakého jsem kdy narazila.

Močový měchýř mi už bublal jako varná konvice, pokud se to tak dá říct. Skočila jsem do kabinky a věřte, v životě jsem při pohledu na záchodovou mísu nebyla šťastnější. Když jsem se ale nakonec napřímila a v zrcadle zahlédla svůj odraz, dal se popsat jediným slovem: zrůda.

Vytřeštila jsem oči.

Zaklonila jsem hlavu. Předklonila ji.

Natočila jsem hlavu do strany v naději, že ten zjev vypadá lépe aspoň z profilu.

Houby.

Obličej jsem měla posetý černošedými pruhy jako zebří bok, rozmazaná rudá rtěnka připomínala nakažlivou vyrážku a vlasy jsem měla tak načechrané a natupírované, že se v nich klidně mohlo uhnízdit hejno mořských racků. Na zátylku se mi bimbala opuštěná perlová sponka a zoufale se snažila nespadnout.

Hrábla jsem po toaletáku a zkusila si tu spoušť setřít z obličejce. Nešlo to a já se proklínala za nápad použít rtěnku ColorStay se zárukou dvaasedmdesátihodinové neslábatičnosti. No, ale přinejmen-

ším reklama nelhala jako v jiných případech, kdy jsem se nechala napálit.

„*Denní aplikace na řasy zaručí, že budou vypadat dvěstěkrát hustší, silnější a delší...*“

Hm, a k čemu to je vlastně dobré? Aby se make-up nerozmázl při bungee jumpingu?

Povzdechla jsem si. Svět nabízí tolik prázdných slibů.

O dvě hodiny a *pouze* jedinou sklenku vína později jsem začala být omámená. Hrozně, hrozně moc. Ulička se pohupovala, letadlo se naklánělo a moje sedadlo se změnilo v sulc. Velmi znepokojivé. A na jednou jsem zaslechla *pšššt*.

„*Hééj, pšššt! Pšššt!*“

Zvuk se ozýval od podlahy, tak jsem tam koukla a právě v tom okamžiku na mě mrkly dva páry korálkových oček. *Přísahám, přísahám, že moje růžové bačkory na mě mrkaly!* A pak se dokonce jedna obrátila k druhé a začaly se spolu bavit.

„*Nevypadá nijak extra dobře, co?*“

„*Kdepak, to ani náhodou,*“ odpověděl druhý králíček britským přízvukem. „*Je bledá jako stěna.*“

Rozhlédla jsem se, jestli někdo poslouchá, ale okolní obličeje začaly tát. Zpanikařila jsem – srdce se mi rozbušilo a dlaně mi zvlhly kluzkým potem. Co se to se mnou děje? Hned jsem se rozpomněla... bratrovy malé bílé pilulky! Jednu jsem si předtím vzala! *Do prdele!* Jane mě přece varovala před alkoholem!

Zčistajasna mě zalila vlna prudké nevolnosti. Zmocnila se mě závat, paže se mi vzdalovaly od těla a králíci se rozhihňali. Bylo mi pořád hůř a nakonec jsem to nemohla vydržet. Ohlédla jsem se po toaletě, ale byla příšerně daleko.

Právě jsem se protřpěla nejpříšernějším dnem svého života, a ještě se to má zhoršit? Vztekla a s pocitem absolutní krivdy jsem z posledních sil chňapla po blicím pytlíku.

Prosím, prosím, prosím, prosím, tady ne...

Bohužel *tady ano*.

Být to film, tady režisér udělá střih a sjede obličej ostatních pasažérů, aby zachytil jejich emoce.

Žena na sousedním sedadle se štítivě odtáhla.

Muž v řadě za mnou slyšitelně potlačoval dávení.

Dítě po levé straně na mě se smíchem ukazovalo.

Starší pár po mé pravé straně se křečovitě držel za ruce a cosi si špital.

A moje bačkory se už nevrtyly. Uvědomila jsem si, že se cítím líp – tedy fyzicky. Emocionálně jsem byla totální troska a propadala jsem se hanbou. Na moment se mě zmocnilo podezření, že jsem se ocitla v úplně nové reality show, kde všichni, tedy až na mě, vědí, o co jde. Prostě taková show, kde se všichni lidé proti mně spikli a zatápějí mi ze všech sil. Nebo že by zase ta svině karma?

Cítila jsem se příšerně osamělá. Stiskla jsem hlavu v dlaních a přála si, ať letadlo spadne. Nebo aspoň ať se mu urve vršek a mě to vycucne ven. Jasně že jsem nechtěla skončit jako ta parta v Andách, co po havárii přežila jenom díky tomu, že se pojídala navzájem, ale chtěla jsem odtud zkrátka pryč.

A chtěla jsem Michaela.

Toužila jsem po něm tak zoufale, až to bolelo. Toužila jsem cestovat na svatební cestu s ním, být vdaná, šťastná a držet se s ním za ruku a –

„Lilly, je vám dobře?“ Damian vstal ze svého místa a přidřepil si v uličce vedle mě. Tvářil se fakt ustaraně. Co je mu po tom? A náhle mi něžně položil ruku na rameno a tím mě úplně vykolejil.

HOŘÍCÍ MĚSÍC

„Už je mi kapku líp,“ špitla jsem ostýchavě.

„Nechcete colu? Na žaludek pomáhá...“ Ani nečekal na odpověď, zvedl se a už mi ji přinášel. Nečekaná laskavost od úplně neznámého člověka mě zaskočila. Uznejte, v celém letadle byl ten poslední, od koho jsem mohla čekat zájem! Ještě před minutkou bych ho najisto tipovala, že mi čmajzne kabelku, a nahý s ní bude tančit kolem pralesního ohně.

Vrátil se s lahví coly a hned ji otevřel. Usrkla jsem si vychlazené tekutiny. Jo, měl pravdu, vážně to bylo lepší.

„Díky.“ Byl teď těsně vedle mě, proto jsem si ho pořádně prohlédla. Vůbec to nebyl můj typ, ani náhodou, ale svým způsobem – takový flákač/piráta z Karibiku v sobě měl něco přitažlivého. Na vnitřní straně zápěstí, kde neměl náramek, jsem zahlédla tetování; malé růžové srdíčko, které vedle tvrdých barev a ostrých linií působilo jako pěst na oko. Vypadalo skoro roztomile, což se o něm osobně říct nedalo.

„Co je to?“ nevydržela jsem to.

Gotik se koukl na ruku. „Za sestřičku. Umřela.“

Po těch slovech odešel.

Jednoznačně jsem ho urazila. Bylo mi bídně. V celém letadle jsem urazila jediného člověka, co se ke mně choval laskavě.

Viděla jsem, jak si sedá, v duchu jsem doufala, že se ohlédne, abych mu aspoň na dálku naznačila omluvu. Ale on si jen nasadil sluchátka a zavřel oči.

3.

Nelétám ráda.

Nepřipadá mi normální vznášet se dvanáct kilometrů nad mořem zamčená ve stříbrné konzervě.

Vlastně se bojím dvou věcí. Za prvé, že spadneme dolů a bídně zhyneme, a za druhé, že během přistávání selžou brzdy a my se roztrískáme o terminál, vybuchneme a shoříme. Svým dílem k tomu jistě přispěl televizní dokument o leteckých haváriích, co jsem viděla.

Naštěstí se nám to nestalo. (*Ťuky, ťuky na dřevo.*)

Co se však vždycky událo v tu danou vteřinu, kdy se letadlo dotklo země, že lidi vyskočili a začali se sápat po zavazadlech pod strotem, a odstartovali tak mohutnou bitku.

Vůbec mi to nešlo do hlavy. Na válku o kufr ani na desetiminutové balancování v uličce jsem neměla sílu, tak jsem prostě seděla. Gotik vstal, a než jsem mu stihla něco říct, byl příliš daleko.

Na letišti Phuket to hlučně vřelo a mně se náhle opět udělalo zle. Opřela jsem se o sloup a zhluboka dýchala v naději, že to přejde,

abych se neztrapnila zase před novým publikem. Po chvilce nevolnost zmizela, a tak jsem se konečně začala rozhlížet a orientovat. Podle hodin na stěně jsem si seřídila hodinky. Kyvadlový spoj do hotelu měl jet až za hodinu a půl, takže jsem měla moře času, abych stihla projít celnicí, možná nakouknout do pár obchůdků. To všechno vy padalo fajn – dokud jsem nemusela k zavazadlovému pásu.

Proč letiště mají na lidi takový divný vliv, že všichni zapomenou na zdvořilost, trpělivost a vůbec všechno, co připomíná slušné vychování?

Lidi se strkali, tlačili, dloubali do sebe lokty a vyváděli, jako by urvat kufr o vteřinu dřív než soused pro ně bylo důležitější než objev léku na rakovinu.

V bublajícím davu jsem zahlédla Damiana. Uvědomila jsem si, že teď mám poslední šanci s ním promluvit.

Poklepal jsem mu na rameno. „Ahoj,“ usmála jsem se omluvně, „nestihla jsem vám ani poděkovat za pomoc.“ Honem jsem dumala, jak to říct a neurazit ho.

„V pohodě.“ Upřel na mě černé oči, co byly ve skutečnosti děsivé. „Mrzí mě, že jsem tak rychle odešel, ale... nečekal jsem to.“

Honem jsem navázala. „Ne, to já se omlouvám. Vyzvídala jsem opravdu nevkusně.“

„Nic se neděje, prostě jste mě zaskočila. Většinou se o tom s lidmi nebavím.“

Ta upřímnost mě překvapila a užuž jsem chtěla plácnout něco o jeho právu na soukromí, když nás vyrušilo pět členů ostrahy. Usmála jsem se na ně, ale moc přátelsky se netvářili. Naopak, obkroužili nás jako supi mršinu. Neměla jsem z toho dobrý pocit.

„Ukázali byste nám pas?“ vyzval nás chlápek s buldočím obličejem.

Rázem jsem pas vytáhla a podala mu ho, ale Damian měl námítky.

„Typická šikana. Diskriminace. Nic vám neukážu.“

O čem to mluví? Ušlo mi něco? Zmateně jsem tékala očima mezi Buldokem a Damianem.

Buldok znovu zavrčel: „Ukažte pas!“ Oči mu útočně planuly.

Damian mu ten pohled rozhořčeně oplácel. „Ne.“

Napětí narůstalo. Ostatní supové se přiblížili o další krok a zlovestně nás probodávali očima.

„Co se děje?“ Pekelně jsem znervózněla.

Damian se na mě podíval. „Právě se odehrává jasný případ hlouposti a diskriminace.“

„Ale chtějí jen vidět pas?“ uklidňovala jsem ho.

„Ne, to nechtějí!“ prohlásil Damian důrazně.

Už jsem nerozuměla vůbec ničemu a supové se stále přibližovali.

A pak se to stalo. A zatraceně rychle. Slétli se na nás, chvat, cvaknutí pout a už nás vlekli z haly ven.

„Héééj!“ vřískala jsem. „Co to znamená?“

Slyšela jsem hulákání v thajštině a vzápětí se přiřítli další supi. Potřetí během jediného dne na mě civěl dav cestujících – obviňujících, zděšených i pohrdavých pohledy, všechny namířené mým směrem. Rozeznala jsem několik tváří z letadla, které si vzájemným pokývnutím potvrdily, že mají jasno, že předchozí podezření se jim potvrdilo.

„*Jako bych to neříkala, Tony. Kriminálnice.*“

„Prosím, za chvíli pro mě přijede autobus z hotelu. Potřebuju si vyzvednout kufry a ubytovat se. Můžete mi vysvětlit, co se děje?“

Žádná odpověď. Ani za pohled jsem jim nestála. Propána, kdybych aspoň věděla, o co jde, mohla bych se hájit a objasnit, že jsem nic neprovedla! No, smůla. Odtáhli nás do mrňavého hnusného kumbálu, prostě cely pro ty nejtěžší zločince.

„Znám svoje práva!“ ječela jsem. „Moje švagrová je známá a vlivná advokátka a až jí zavolám a vysvětlím, co se děje, příštím letadlem je tu a zatočí s vámi!“ Se zdvořilostí jsem skončila.

Vytáhla jsem mobil, ale než jsem stačila stisknout jediné tlačítko, vytrhli mi ho z ruky a odnesli ho pryč. Pak se ozvalo zvukné cvaknutí, a když jsem se ohlédla, spatřila jsem, že celníci mi otevřeli kufry a prohrabují se v nich.

„Moment, co si to dovoluujete? To je přece moje oblečení!“ Ohlédla jsem se po Damianovi, jenž s kamenným výrazem sledoval vykučávání vlastního batohu.

„Damiane!“ sykla jsem hystericky. „Tak co se děje?“

„Považují nás za pašeráky drog.“

„Cože!“ Už jsem zase ječela. „Taková blbost! Jak na to přišli?“

„Jak jsem říkal, diskriminace. Už jsem to zažil. Jim stačí vidět tetování a černý ohoz a už jdou do akce.“

Před očima mi kmitla rudá šmouha. Moje líbánkové spodní prádýlko. Sexy krajková souprava, která pro mě byla tak netypická! Zrudla jsem rozpaky, protože průsvitná látka proplula vzduchem a přistála pouhých pár centimetrů před Damianem. Skočila jsem po ní a shrábla ji do pěsti, čímž jsem na ty úchylné červené hadříky ještě upozornila. Damian se na mě usmál, ale to už mi ruply nervy.

„Všechno je to vaše vina!“ Byla jsem vzteky nepřičetná.

„Co je moje vina?“

„Sám vidíte, mě podezírají jen omylem, protože jsem se náhodou bavila s někým, kdo vypadá jako pašerák drog!“

Poznala jsem, že tímhle obviněním jsem řála do živého. „Nerad vám kopu do kostek, Lilly, ale na pašeráka drog bych tipoval spíš vás. Mezi námi, v tom pyžamu a s obličejem zmatlaným od šminek

vypadáte jako fetka v hodně pokročilém stádiu. Podle všeho jste do průšvihů zatáhla vy mě.“

Schlípla jsem.

Damian mě příšerně urazil, ale na druhou stranu měl pravdu. Zdrčeně jsem žuchla zpátky na židli a přihlížela, jak z mého kufru vytahují jednu věc za druhou. Nakonec bylo celníkům jasné, že ne- najdou nic, a odešli. Z jejich odchodu jsem byla nadšená, ale míň mě nadchlo, že jsem osaměla s Damianem.

Seděli jsme mlčky a čekali. A čekali. A čekali.

Bylo to k uzoufání.

Cítila jsem se trapně.

A zuřila jsem.

Věděla jsem, že čas od času se Damian po mně podívá, ale odmítala jsem reagovat. A taky jsem nechtěla brečet, což bylo náročné, protože jsem měla slzy na krajíčku. Náhodou jsem mrkla na hodinky a uvědomila si, že nás tu drží už dvě hodiny. Takže převoz do hotelu byl v háji.

Trčeli jsme tam snad ještě hodinu, než se ve dveřích objevili dva noví supi v celnické uniformě: muž a žena. Maník drapl Damiana a odtáhl ho ven, ale žena mířila ke mně, vyzbrojená podezřívavým výrazem a latexovými rukavicemi.

Tak to ne! Jen přes mou mrtvolu! Vyskočila jsem a utekla do protějšího kouta kumbálu, ale Latexovka se vrhla za mnou. Byla jsem bez šance.

A už podruhé během dvou dnů jsem dostala nefalšovaný hysterický záchvat.

S vrískáním jsem kolem sebe mlátila pažemi. „Prosím, já nejsem feťák ani pašerák ani nic takovýho! Mám za sebou dva nejposranější dny v celým svým životě! Jako totálně P-O-S-R-A-N-Ý!“ zdůraznila

jsem. „Prostě den sračka, ta nejhorší, nejsračkovitější. Sračkovej den, co si jen můžete představit!“

Jak říkám, ztratila jsem zábrany.

„Včera jsem se měla vdávat a můj snoubenec dostal bezva nápad, že mě nechá stát u oltáře s pětistovkou hostů v zádech. Bžunda, co? Jasně, ha-ha-ha!“ Už mi bylo všechno u prdele, fakt. „A takhle vypadám, protože v posledních čtyřiaadvaceti hodinách si připadám jako totální kráva. Nezmohla jsem se na víc než ležet na gauči a cpát se cukrem! Od včerejška jsem musela přibrat nejmíň pět kilo! A prozradím vám sladké tajemství, jo? Tahle cesta, to měly být naše líbáňky, a vidíte snad někde novomanžela? Ne! Tenhle chlap není můj manžel a navíc ho ani neznám!“

Totálně vyčerpaná jsem se zhroutila zády na zeď. „Letět sem bylo to nejhorší rozhodnutí mého života. Podle všeho mi hráblo a měli by mě zamknout do blázince. Tak *prosím*, prosím na kolenou, nehrabejte se mi v –“

A nakonec jsem se rozplakala. Už jsem se neovládla a strašně jsem na sebe zuřila, že před cizí ženskou s latexovou rukavicí vypadám jako slaboch. Žena si mě chvilku zkoumavě prohlížela a pak thajsky přivolala posilu.

Do kumbálu se přiřítila další žena a zhrozeně na mě vytřeštila oči, načež potřásla hlavou.

„Parchant!“ prohlásila se silným thajským přízvukem.

„Prosím?“ To jako mluví o Damianovi?

„Nechal vás u svatby.“ Žena nemluvila nejlepší angličtinou. „Už jste oblékla šaty?“

Přikývla jsem. Ženy si vyměnily pár slůvek a opět potřáslly hlavou.

„Potkalo mou kamarádku. My všechny říkaly jí, špatný muž. Ne-slyšela. Ale lepší vědět to před svatbou.“ Měla pravdu. Přikývla jsem.

Nato se k nám připojila ještě další žena; podle všeho jsem hovořila nějakým vesmírným ženským jazykem. Zčistajasna se z nás staly sestry, spojené poutem kolektivního zhnusení a pohrdání nad jedním mužem.

„Určitě najdete jiného muže. Ten hajzl byl jen ztráta času. Jste krásná!“ těšila mě žena, jež se k nám připojila jako poslední. Jedna z žen mi podala papírový kapesníček a pak na mě soucitně koukaly a pohoršeně pomlaskávaly a sykaly a vrtěly hlavou.

Usmála jsem se – toho dne poprvé. Jedna z žen mi doběhla pro čokoládu; čokoláda očividně slouží jako univerzální lék na zlomené srdce. Dozvěděla jsem se, že se jmenují Ang, Piti a Ginjan. Všechny tři si s vrcholnou blažeností vyslechly celý můj tragický příběh.

A já zase blaženě házela slůvky *parchant* a *lhář* a *podrazácká svineň*, protože mi jednak ulevily a a jednak udržovaly zájem obecenstva. Ženy přikyvovaly, vrtěly hlavou a občas utrousily něco thajsky. Po chvílce, kdy jsem se koupala v slastné ženské solidaritě a hlasitých projevech pochopení, mě dámy propustily.

Rozloučily jsme se objetím a čistě pro jistotu jsme ještě párkrát krutě proklely mužské pokolení.

Prožívala jsem dvojnásobnou úlevu, protože kromě svobody jsem navíc získala možnost zbavit se konečně těch hnusných papučí a pyžama. Z podlahy jsem sesbírala kousky oblečení a uložila je zpátky do kufru. Vybrala jsem si džíny a bílé tričko a zkusila najít nějaké místo k převléknutí. V kumbálu nebyl žádný kryt, takže jsem to riskla. Snad nikdo nevejde dovnitř. Bleskově jsem ze sebe strhala to ostudné pyžamo.

„Sežerte si to, hajzlíci,“ sykla jsem a narvala ho i s bačkorami do odpadkového koše. Pak jsem se shýbla, abych si natáhla džíny... když jsem si toho všimla.